

Sâmbătă... o zi obișnuită, ca oricare alta, fără ca, într-adevăr, cineva să știe că această zi va aduce umanitatea într-un alt stagiul. Ceea ce face această zi atât de specială este data și menirea sa în Univers, cu mult peste cunoștința umană, întrucât aceasta nu poate fi pe deplin înțeleasă.

Ne apropiem de ziua de sâmbătă, 7 octombrie 1992. Lumea își duce cursul său obișnuit și nimic nu se întâmplă, nimic ce ar putea dovedi schimbarea ce va urma. Dar o minune se petrece, o minune omenească, care cu siguranță va fi ceva special.

La miezul nopții, undeva în sudul Australiei, o anumită fată este pe cale să se nască. O fată care va avea propria ei menire în această lume, nu ca oricare altcineva, ci o menire mai specială. Această fată primește de la părinții săi anumite abilități care nu sunt deloc specifice umane.

Este ora doisprezece pm, abia ce trecuse prima secundă, pe ziua de șapte, ea se naște. Din cauza unei complicații, încă nedescoperită, mama sa, Hydra, din nefericire moare la scurt timp după ce a născut. Tatăl ei, Helix, este foarte deprimat după pierderea mult iubitei sale soții și a decis să o numească pe fată Rosette. El, căzând într-o adâncă depresie, are o influență necondiționată asupra Rosettei, o energie care influențase sensul acestei fete. Încă de la naștere, Rosette ridică niște semne de întrebare oamenilor din jurul ei, dar acestea au fost ignorate în timp. Ea nu a plâns timp de șapte zile după naștere. Era o fată liniștită, deschisă la orice și isteță. A învățat să vorbească și să meargă de timpuriu. Avea părul lung de culoarea unui roșcat aprins, ochii verzi pătrunzători, buzele bine conturate și o față inocentă și frumoasă. Helix, tatăl său, în acea perioadă, trecuse peste pierderea Hydrei, dar încă a rămas un gol în

viața sa, un gol care nu va putea fi umplut vreodată. Și-a dăruit întreaga viață pentru Rosette, crescând-o și educând-o în cel mai bun mod posibil. El i-a fost și mamă, tată, Rosette având tot ce își dorea.

Trei ani mai târziu, micuța Rosette este deja la vârsta întrebărilor, iar Helix, tatăl său, începe să-i povestească despre mama sa. A început prin a-i arata un album cu poze mai vechi. Încă din primele pagini, Rosette a fost uimită de frumusețea mamei ei.

Hydra avea părul blond și lung. Ochii albaștri precum apa pură a unui lac sub lumina lunii pline într-o noapte senină. Un corp perfect cu minunate forme feminine. Zâmbetul ei, de o strălucire minunată, era perfect pentru privirea sa, pentru ochii ei albaștri strălucitori de parcă ascundeau o constelație întreagă. Alături de ea se afla și Helix. Un bărbat puternic, ai cărui ochi îi făceau simțită prezența. Părul său negru și rebel dă impresia de duritate și putere. Dar ochii săi roș-căprui arăta că totuși are un suflet bun și iubitor, dar în același timp vulcanic.

Pe urmă, Helix îi spuse lui Rosette că mama sa era un doctor priceput și renumit. Helix lucrase în armată, era grozav, iar la capitolul strategii și capacități fizice era cel mai bun. S-a retras însă, deoarece se dedicase lui Rosette, îngrijind-o și dăruindu-i întreaga sa atenție. Toate acestea fiind spuse, totuși Rosette nu părea tristă, părea fericită datorită faptului că încă îl mai avea pe tatăl său cu ea. Helix se bucură pentru înțelegerea Rosettei și o ia în brațe, spunându-i cât de mult o iubește.

După nici măcar un an, Rosete începe grădinița. Era foarte avansată pentru vârsta sa. Oamenii din jurul ei sunt plăcut surprinși de cât de dezvoltată fetiță este ea, atât fizic cât și psihic. A început școala pe la vârsta de șase ani, gândea la un nivel mai înalt decât oricine altcineva de aceeași vârstă. În timpul școlii, aceasta își dezvoltă multe abilități și talente, precum cele intelectuale, artistice chiar și fizice.

Anii trec, Rosette crește, în timp ce Helix încet îmbătrânește. Relația dintre cei doi este foarte puternică, o relație tată-fiică de invidiat. Rosette ajunsă la pubertate, începe încet, încet să aibă probleme de control asupra propriilor sale emoții. Ea, în ciuda faptului că meditase foarte mult,

cu greu mare, în momente de presiune, deținea control total asupra emoțiilor și reacțiilor sale. Într-o zi de septembrie, ieșind de la școală împreună cu prietenele sale, aceasta trecuse o stradă. Doar într-o clipire, o mașină se apropie de ei cu o viteză foarte mare. Rosette, printr-o reacție de moment se salvează, sărind pe trotuar. Speriată, își întoarce capul și își vede prietenele distruse la câțiva metri depărtare de mașină. Cu privirea parcă blocată asupra prietenelor sale moarte, în mintea Rosettei se petrece un haos. Privirea-i inocentă se preschimbă într-una întunecată, inima sa fiind în acel moment plină de ură. Se ridică de pe trotuar, privește în jur și-l vede pe șoferul ucigaș, ea mergând direct spre el. Furioasă și șocată, fata strigă către șofer. El, cu ochii plini de lacrimi, o privește spunându-i că îi pare enorm de rău. Rosette îl privește pe bărbat direct în ochi. Ochii înlăcrimați ai șoferului nu-i înmoaie deloc ura din ochii Rosettei. Iar acea singură privire a fost suficientă pentru șofer ca să devină ca și cele pe care le-a ucis. În timp ce Rosette îl privește pe șofer, apare chipul mamei sale. Nici nu trecuse o secundă, iar șoferul cazu jos. Fata, speriată, aleargă spre casă. Ajunsă acasă, îi ascunde tatălui său ceea ce s-a întâmplat. Helix vine spre ea, și o întreabă dacă s-a întâmplat ceva. Rosette, plângând, spunea de multe ori că nu e vina ei, și nu a vrut să-l rănească. Helix a calmat-o, pe urmă spunându-i să se așeze și să vorbească. Atunci Rosette îi spuse tatălui său tot ce s-a întâmplat. Tatăl acesteia, speriat și el, își spuse că spera ca acest lucru să nu se fi întâmplat. Apoi i-a explicat Rosettei că acel incident s-a întâmplat datorită abilităților pe care le-a moștenit de la ambii, el și Hydra. Rosette, șocată, ascultă ce spune tatăl său. El spune că mama ei avea anumite talente ce le ținea ascunse lumii, era foarte specială. Aceasta putea, prin talent înăscut și meditație, să aibă control asupra ambelor elemente, apă și aer. Pe de altă parte, ea avea încă o abilitate, una de vindecare. Din acest motiv ea era așa un bun doctor. Iar el, Helix, avea control asupra elementelor de foc și pământ. Datorită acestor abilități el are o capacitate și rezistență fizică deosebită. Partea negativă era că acesta avea emoții puternice, deseori ură și impulsivitate. El de asemenea îi spuse Rosettei că acel șofer a murit din vina subconștientă a ei. Emoțiile sale au declanșat abilitatea mamei ei, Hydra, de vindecare și regenerare, fiind inversată de abilitatea de foc și impulsivitatea lui. Aceasta i-a blocat șoferului circulația sângelui înspre și dinspre inimă, aceasta pur și simplu explodând. Rosette, speriată, închide ochii plângând, spunându-i tatălui său că nu vrea să mai rănească pe nimeni niciodată. A doua zi la școală, un băiat de vârsta ei, numit Dennis, îi spuse că a auzit la știri ce s-a întâmplat, iar toată lumea este mirată, deoarece nu s-a găsit încă o explicație pentru ceea ce i se întâmplase acelui om. Rosette îi spuse că nu știe ce s-a întâmplat și că îi pare foarte rău pentru prietenele ei, plecându-și capul. Dennis o îmbrățișează, consolând-o. Din acel moment, Rosette începuse să simtă ceva pentru acel băiat.

Timpul trece, iar Rosette ajunge la vârsta de șaptesprezece ani. Ea este deja împreună cu Dennis, petrecându-și timpul ca doi adolescenți îndrăgostiți. Între timp, Rosette cu ajutorul tatălui său, a învățat cum să-și controleze puterile și când anume să le folosească, și anume doar în situații extreme. Nimeni nu știa despre acest lucru, nici măcar iubitul ei Dennis. V
iața Rosettei s-a schimbat. De când este îndrăgostită de acel Dennis, ea este foarte încrezătoare în sine. O fată model celor din jur, invidiată de multe alte fete.

Sărbătorile de iarnă se apropie. Rosette și tatăl său se pregătesc pentru Crăciun. Ajunge Dennis, Rosette văzându-l, se aruncă în brațele lui, râzând. Chiar și Helix crede că Dennis este un băiat grozav, înțelegător și cu un suflet cum rar se găsește. Se simte norocos că micuța lui fiică și-a găsit fericirea lângă un baiat așa de treabă. Dennis avea ochii căprui în care se scălda blândețea, bunătatea și frumusețea. Părul îi era brunet, iar buzele mari și frumoase. Helix merge la bucătărie să prepare cina. Între timp, Dennis și Rosette rămân singuri în sufragerie. Datorită sărbătorilor de iarnă, cei doi îndrăgostiți încep să răscolească amintiri. Dennis îi spuse cât de frumoase erau sărbătorile, cât de fericit era când găsea sub bradul de Crăciun cadourile. Rosette observase că Dennis evită să vorbească despre tatăl său. Ea atunci l-a întrebat despre el. Dennis, cu fața întristată, îi spune acesteia crudul adevăr despre tatăl său. A spus că nici măcar nu l-a cunoscut pe acesta, deoarece i-a abandonat pe amândoi, pe el și pe mama sa, când încă acesta era foarte mic. Oricum Dennis este fericit că încă o mai are pe mama sa, căruia îi datorează multe în viață, fiind cea mai prețioasă persoană. Totuși Dennis știa despre drama Rosettei, de faptul că mama acesteia murise după naștere. Atunci cei doi se simțeau mai apropiați ca niciodată, amândoi trăind întâmplări asemănătoare, întâmplări triste, dar totuși care i-au făcut mult mai ambițioși pentru a fi fericiți și a reuși în viață.

Helix terminase de gătit, iar toți trei au luat cina împreună ca și o familie fericită. După cină, Helix și Dennis au început decorarea pentru Crăciun. Helix având nevoie de niște lucruri, o roagă pe Rosette să meargă în podul casei și să-i aducă o cutie cu globuri. Rosette, cautând printre cutii, o găsește pe aceea cu globuri. Erau niște globuri mai vechi, dar foarte frumoase, globuri care îi amintesc de copilărie. Când ridică cutia, observă o scrisoare învechită. Rosette lăasă cutia jos, și deschise plicul scrisorii. Își dă seama că înăuntrul acesteia se află o pagină din jurnalul tatălui său. Este vorba despre un Ajun de Crăciun, vreme pe când ea avea doar trei luni. În timp ce ea citea acea pagină, s-a emoționat când a ajuns la un paragraf care i-a atins sufletul: "A nins toată noaptea. Sufletul meu ar fi dorit, poate, să se simtă trist, dar nu i-am îngăduit. De aceea am fost astăzi fericit, pentru că așa am voit eu. Am citit până noaptea târziu. Apoi am obosit și m-am întrebat asupra mea... De ce? De ce Doamne să existe atâtea pedepse în lume? De ce Doamne i-ai luat acestei fetițe mama care a purtat-o în pânțece? De ce Doamne mi-ai luat mie ce am iubit mai mult?" Totuși, nu-mi îngădui să fiu trist, chiar dacă este primul Crăciun petrecut fără iubirea mea, măcar am o mică minune pe care jur să o îngrijesc toată viața mea. Sunt sigur, dragostea mea Hydra, că ai să fii mândră de mine. Întodeauna o să te iubim, iar scumpa ta Rosette o să știe ce mamă minunată a avut, cât de mult ai iubit-o și tu, cât de mult ți-ai dorit-o, cu ce grijă ai purtat-o în pânțece. Asta e soarta, lucrurile se întâmplă cu un motiv, nu am ce și pe cine să condamn. V-am iubit, vă iubesc și o să vă iubesc pe amândouă pentru totdeauna. Crăciun Fericit!". Rosette după ce a citit acea pagină, a început să plângă. Lacrimile sale curgeau pe hârtia veche, parcă luminând-o. A luat foaia și a strâns-o la piept. Spunea convinsă, că nu va lăsa nimic să-i răneasca pe tatăl său și pe Dennis, nimic care ar putea duce la pierderea încă a unei persoane pe care ea o iubește. Rosette își pune foaia în buzunar și ridică cutia încă o dată. A dus-o jos tatălui său. După ce a lăsat cutia, ea l-a îmbrățișat foarte tare pe tatăl său spunându-i cât de mult îl iubește, el i-a spus de asemenea cât de mult o iubește, iar lacrimi au curs pe obraji Rosettei. Tatăl său observase acest lucru și a întrebat-o dacă totul este în ordine, dar ea i-a spus că totul este bine. Tatăl ei zâmbind, începu a pune globurile pe brad, iar Dennis se oferă să-l ajute. Bradul arăta frumos. Avea multe culori

diferite pe el. Helix, Dennis și Rosette, toți stăteau împreună și au admirat bradul. Rosette l-a îmbrățișat și sărutat pe Dennis.

Sărbătorile au trecut, iar acum a venit vremea de mers din nou la școală, deoarece în timpul sărbătorilor Dennis a vizitat-o, ea a vrut să-i întoarcă favoarea. De aceea i-a cumpărat un cadou. Era frumos. Cadoul era un minunat lăntișor. Era făcut din aur pur și avea un medalion pe el. Medalionul era o frumoasă inimă de culoare roșie cu argintiu, aceasta simbolizând dragostea sa pentru el. De asemenea și pentru protecție, întrucât ea să nu-i poată face rău vreodată. Așadar, el mereu să aibă ceva care să-i amintească de ea. Dintr-un motiv ciudat, în acea zi la școală ea nu-l putea găsi deloc. L-a căutat în întreaga școală, chiar i-a întrebat și pe prietenii lui dacă știau cumva pe unde este Dennis, dar ei i-au spus că nu l-au văzut întreaga zi. Acest lucru a îngrijorat-o pe Rosette, gândindu-se "Și dacă s-a întâmplat ceva cu el? Și dacă a pățit ceva? Și dacă are probleme?". În acea după-amiază, după școală, ea s-a decis să meargă la el acasă să vadă dacă este acolo și dacă este bine. Când a ajuns acolo, a văzut ca el locuia într-o casă mare. Acum este prima oară când ea merge la el acasă. Ea a fost acum bucuroasă că Dennis îi spusese dinainte unde locuiește. Casa acestuia era o clădire albă și mare. Ușa avea bare metalice ca să împiedice orice hoț să pătrundă înăuntru, și ferestrele aveau la fel. Acolo era o tăbliță pe verandă, în fața barelor de siguranță, pe care scria îngroșat "Vă rugăm să vă ștergeți pe picioare înainte să intrați", iar acolo era și soneria pe perete, chiar după cutia poștală. Rosette a sunat la ușă și a așteptat să i se răspundă. O femeie subțirică s-a dus să-i deschidă. Aceasta a salutat-o și a întrebat-o pe Rosette cine este și de ce se află aici. Rosette i-a răspuns salutând-o, iar apoi explicându-i că a venit pentru Dennis ca să-i dea un cadou. Femeia i-a spus Rosettei că Dennis nu s-a dus la școală deoarece e bolnav și trebuie să stea în pat. Aceasta a lăsat-o pe Rosette înăuntru și a condus-o spre camera lui Dennis. Aceasta i-a spus că o fată pe nume Rosette a venit să-l vadă, și voia să știe dacă poate să intre. El i-a spus mamei sale, Theea, că este în regulă, că ea este o prietenă de-a lui și că poate să intre. Rosette s-a dus înăuntru și au început să vorbească, Rosette mai apoi dăruindu-i cadoul pe care l-a cumpărat pentru el. Au stat la povești ore întregi, până în jur de ora nouă seara. Pe urmă, tatăl Rosettei a venit după ea și au plecat acasă.

Timpul a trecut, iar cu fiecare zi ce vine și trece, ei erau tot mai apropiați... până într-o groaznică zi, când un grup de hoți au pătruns în casa lui Helix, doar el fiind acasă. Aceștia au venit chiar într-un moment favorabil lor, un moment la care Helix nu se aștepta să se întâmple ceva, timp când puterile sale erau secate din cauza unei boli stranie ce a venit asupra lui, chiar dacă el nu putea într-adevar să se îmbolnăvească. Ei au pătruns în casă, iar unul dintre ei a ținut pistolul la capul lui Helix, pe cale să apase pe trăgaci, în caz că acesta nu face tot ceea ce vor ei. Chiar în acel moment, când Helix refuzase să le dea lor toți banii și bunurile, Rosette a ajuns acasă. Hoții s-au alarmat atunci când ea a intrat în casă, iar cel care ținea arma spre Helix, a îndreptat-o direct spre Rosette și a tras. A tras de mai multe ori, dar ironic, gloanțele au lovit-o în același timp, iar de la telefonul ei mobil începuse să cânte un cântec de-al formației Bullet for My Valentine. Curând, după ce a fost împușcată, a murit. Hoții au fugit afară din casă ca și o gazelă urmărită de un leu. Helix a alergat în durere și jale spre fiica sa. Unicul lucru ce

i-a mai rămas, unica persoană în viață pe care el a iubit-o cu adevărat, fiica sa, era moartă. Cu ochii înlăcrimați, pentru prima oară după vreme de ani de zile, a izbucnit în plâns.

Au trecut luni de zile de la moartea lui Rosette, iar Dennis încă îi aude vocea în mintea sa. Astăzi, în sfârșit, decide să o urmeze. Vocea Rosettei îi spune să meargă la o plajă. La acea plajă, mai deosebită pentru ea, aceștia au avut una dintre întâlniri. Rosette iubea această plajă, iubea culoarea apei, mireasma aerului, iubea totul. Vocea îi spunea lui Dennis să intre în apă, iar el ascultă. Cum intrase, apa se înlăturase de către el. Mergând mai departe, a zărit-o pe Rosette. Ea a venit către el și l-a sărutat. Cu cât sărutul devenea mai pasional, cu atât sângele lui Dennis începuse să se înfierbânte mai tare. Îndată ce aceasta și-a desprins buzele de către ale lui, sângele din întregul corp al lui Dennis a înghețat, acesta murind. Helix auzise de moartea lui Dennis, iar acesta știe ce trebuie să facă. Se pune în genunchi și se roagă, se roagă pentru ca fiica lui să-l viziteze în casă, iar în următoarea zi aceasta venise. Helix este așa bucurat ca își revede fiica, chiar dacă este o formă întunecată a acesteia. Ea arăta acum ca o fantasmă roșie în flăcări precum lava unui vulcan din care se auzeau strigătele unor spirite chinuite. Rosette stă în interiorul unei pentagrame împreună cu tatăl său. Acesta îi spune că ea l-a ucis pe bărbatul ce-o iubise, și că nu o va lăsa să facă rău și altora. Acesta ia un pumnal și se înjunghie el însuși în inimă. Făcând acest lucru, și-a dăruit viața fiicei sale și lui Dennis. Nefăcând acest sacrificiu, el știa că foarte mulți oameni vor muri, de aceea s-a sacrificat, pentru a-i salva pe toți, inclusiv pe Dennis. Odată ce pumnalul îi străpunse inima, corpul său deveni cenușă. Sufletul lui părăsește trupul așa cum ar fi trebuit. Helix este acum o energie pură, luminoasă, de culoarea unui albasrtu roșiatic, eliberând o mulțime de sfere luminoase, acestea împrăștiindu-se peste tot. Apoi o luă pe Rosette de mâini și zbură amândoi spre înaltul cerului. Sufletul lui Dennis se întoarce în trupul acestuia, fiind dus de apă înapoi pe acea plajă. Aceste lucruri petrecându-se, toate amintirile despre Rosette, Helix și Hydra sunt șterse, chiar și ale lui Dennis.

De atunci, Dennis privește în fiecare seară de vineri spre sâmbătă, la miezul nopții spre cer, fiind atras de o anumită lumină roșie, arzătoare precum focul. Numai el o putea vedea, și de aceea încă era nesigur dacă într-adevăr exista sau nu. Privind-o, își amintește vag despre el însuși îndrăgostindu-se, îndrăgostindu-se de o fată splendidă și foarte specială. Acesta încă mai poartă la gât acel lăntișor, îl poartă în fiecare zi și noapte. Se gândește și tot se gândește, dar nu poate să-și amintească nimic. Speranța acestuia însă nu moare și vrea din răspuț să afle ce anume se întâmplă cu el. Din motivul acelui astru misterios, el devine interesat de astrologie, pe care o studiază mai apoi. De atunci, în fiecare noapte adoarme cu gândul la acea stea.

AUTOR: Lescăian Alexandru Aurel

Clasa: XII E

Liceu: Grup Școlar Forestier

Adresă liceu: Str. Dragoș Vodă, Nr. 43

Localitatea: Sighetu Marmăției

Județul: Maramureș

Profesor îndrumător: Roman Maria